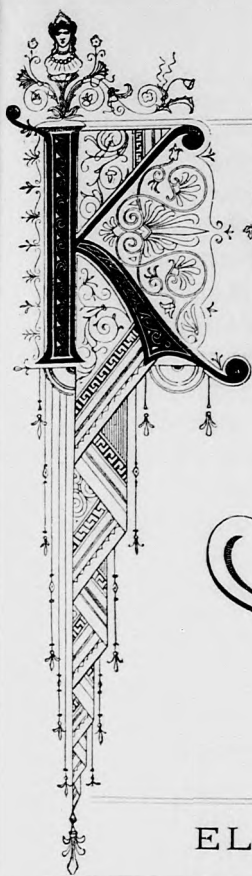

13. szám.

Budapest, 1874.

KIS VASÁRNAPI UJSÁG.

KÉPES HETILAP
AZ IFJUSÁG SZÁMÁRA.

Második évfolyam.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR: egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

Előfizetési felhívás

a

„KIS VASÁRNAPI UJSÁG”-ra.

Azon t. cz. olvasóinkat, kiknek előfizetésök folyó hó végével lejár, tisztelettel felkérjük: sziveskedjenek előfizetésüket mielőbb megújítani, hogy lapunk szétküldése fenakadást ne szenvedjen s hogy a nyomtatandó példányok száma iránt magunkat tájékozhasassuk.

Előfizetési feltételek:

Negyedévre (april—juni) . . . 1 frt 50 kr.
Félévre 3 „ —

Az előfizetések postautalvánnyal legcélszerűbben eszközölhetők és Buda-Pestre (egyetem-utca 4. sz.) a Franklin-társulat magyar irodalmi intézet hirlap-kiadóhivatalába (ezelőtt Heckenast G.) intézendők.

A „Kis Vasárnapi Ujság”

kiadó-hivatala.

A fehér ember.

Elbeszélés.

Irta Tóth József.

(Vége.)

Ekkor már a honvédek közül egy sem élt. Ott feküdtek egymás mellett, vérben ázva, a lépcsők alján. De az ellenségből is csak három küzdött még, tántorogva, több nehéz sebből vérezve... s ezek sem sokáig küzdöttek. A felbőszült házilakók — midőn látták, hogy a menekülni akart honvédek, kik két éven át küzdöttek a hazáért fagyot, éhséget, fáradalokat s nyomort szenvedve, egytől-egyig legyilkolták — a miatt, hogy honvédeinket élettelenül látták ott feküdni, minden oldalról megtámadták a három katonát, és — oh, — rövid küzdelem után agyonverték.

... Mennyi öldöklés az én bünömrért!

Ekkor bezárták a kaput. „Ide nem szabad bejönni senkinek, míg a halottakat el nem takarítják.”

Azért zárták be. Iszonyu boszú érné az egész házat, ha meg tudná a katonai parancsnokság — idő előtt — a történeteket! Gyorsan összeszedték a véres holttesteket s lehodták a pinczébe....

Csak Ákos hulláját hagyták meg ne-

kem — hogy sirathassam tépett szíved, fuldokolva.

Sokáig sirtam egyetlen fiam holtteste fölött.

Ugy emeltek fel a földről.

— Ne sirjon uram! — mondá egyik jószívű házlakóm. — Leányai az ön nevét kiáltozzák odafenn. Menjen fel — vegyen bucsút tőlük, mert önnek még az éjjel menekülnie kell, mielőtt az éj története felfedeztetik. Én azalatt, míg ön leányaitól bucsút vesz, koporsóról gondoskodom s előrendelem kocsiját. Siessen — önnek leányai vannak, kikért élnie kell. Míg elfeledik a történetet, el kell rejtőznie, miután a parancsnokság önt teszi felelőssé a katonák legyilkoltatásáért.

Forrón megköszöntem a jó ember figyelemzetését s csak arra kértem: intézkedjék, hogy fiam koporsóját is magammal vihessem, s én temethessem el

Aztán bucsút vettem családomtól, testvérhugom gondjaira bízva azt — egy óra mulva pedig utban voltam a hegyek felé. Az első kocsin én ültem — a másodikon fiam koporsóját hozták

Most is itt pihen, a sziklaszobában. A drága holttest most már csak hamu Én temettem el. Magam voltam fiam sirásója . . . én imádkoztam és mondtam el fölötte a halotti éneket

. . . „Jer, nézzük meg őt“

A fehér ember a fekete szoba jobb szeglete felé vezette a fiút, hol felemelte a szőnyeget

„Itt van . . . itt pihen . . . a kinek olyan szép szöke hajfürtei voltak . . . mint neked, gyermekem!“ — zokogá a remete, megnyomva egy rugót, mely tett után perczenve pattant ki és nyílt fel a sziklafalban egy sötét üreg ajtaja

— Ez az ő sirboltja! Tekints be!

Orbán egy érczkoporsót pillantott meg

A remete térdre hullott a fali sirbolt előtt, melyben fia koporsója feküdt.

„Minden itt van — ebben a koporsóban! mondá megindító, mély fájdalommal. — És őt én öltem meg, midőn boszut akartam állani ellenségemen. — Oh ez iszonyú büntetés reám nézve!“

Orbán meghatottan állt ott, szemeiben könnyek, a részvét könnyei ragyogtak.

„Ne légy boszúálló, ezt mondja a szentírás is. A boszúállás fegyvere Isten kezében van, s vakmerő az, ki azt ki akarja venni Isten kezéből. Te sirsz, gyermekem? . . . Lásd, lásd, a te szíved tud sajnálkozni fölöttem, ki oly nagyot vétkeztem, s ezért oly sokat szenvedtem . . . pedig még az nem minden, a mit elmondtam neked . . . Még azután nagyon sok csapás, szenvedés ért . . . Azért, mert buszút álltam!“

A fehér ember megragadta ifju vendége kezét.

— Te jó vagy! Áldjon meg az Isten!

E szók után becsukta a fali sirbolt ajtaját.

— Itt rejtőzöm azon borzasztó éjszaka óta, e hegyi barlangban, melynek bejárását senki sem ismeri. Az osztrák katonai parancsnokság sokáig keresett, mert azt hitte, hogy szántszándékosan vezettem halálba a lakásomra küldött katonaságot, azon ürügy alatt, hogy az ott elrejtett menekülőket elfogassam. De nem találtak meg.

A sziklabarlang olyan jól tud hallgatni! Különben sem tértem volna vissza az emberek közé, hol szégyent, megvetést kellett volna éreznem. Elhatároztam, hogy halálomig itt maradok. Már nem sokáig késik — érzem. Hogy lerőjjam bűnöm egyrészét, folytonosan dolgozom, és imádkozom. Ezek tarták fenn eddig is szomorú életemet. Tanulmányozom a nagyszerű természet titkos törvényeit, s azokat lejegyezgetem már régóta. De az engem ért csapásokat meg kell ismerned Az ég haragja még azután is ellenem támadt. 1851-ben két leányom lett az epemirigy áldozata: Margit és Lilla, s még fel sem száradtak az érettek hullatott könyek, s be sem gyógyult szívemnek új sebe, midőn újra négy leányom halt meg a dühöngő kolerában Oh, ez borzasztó büntetés volt!

Már nincs senkim, csak egy leányom: Izabella, ki minden héten ellátogat szerencsétlen, ősz atyjához

Kocsiját gyakran láthatjátok a hegy lábánál, míg Izabella barlangomban van . . .

— Most már értem! — mondá Orbán. — János azt mondta, hogy az a nő, kinek kocsija, a hegy lábánál, a mi vadász-lakunk

közeliében várakozik néha-néha, — az a tündérasszony.

— Leányom, egyetlen élő gyermekem jár ki azon hozzám, áldja meg az Isten... de nem sokáig járogat ő már hozzám. Érzem, hogy az ég nemsokára könyörül szenvedéseimen.... Most már tudod életem szomorú történetét, gyermekem, tudod, mily nagy, vészterhes szenvedés miatt lakom e szikla-barlangban, s jól esik, hogy van szivedben számomra könyörület, részvét... Köszönöm, gyermekem, köszönöm!

E perczen kívül a barlang bejárat előtt nagy zaj hallatszott.....

— De mi zaj van ott kívül? — kiáltá a fehér ember. — Talán a babonás emberek keresnek téged! Jer, nézzük meg!

B e f e j e z é s.

Az olvasók bizonyára emlékeznek még rá, hogy midőn Orbán társa, Dárdai Feri, véres arcczal a vadászlakhoz futott, hol a szakácsok az ebédet főzték a vadászok számára, s azt mondta ijedten lihegve, hogy Orbánt a fehér ember meg akarja ölni: János hajdu gyorsan összekiabálta a közellevő embereket, s botokat, fejszékét ragadva a hegyek közé futottak, hogy Orbánt megmentésék.

De nem tudta senki, hogy hol van a fehér ember barlangja, s hogy hol keressék azt, kit megakartak menteni. Sokáig barangoltak a hegyi erdő sziklái s bokrai között, hangosan kiáltozva Orbán nevét, s fenyegetve a fehér embert, hogy „ha élete kedves, s azt nem akarja, hogy csufos és rettenetes halállal muljék ki az élők sorából, hát a kis Orbánt meg ne rontsa“.

— Ugy ám czimbora! — mondá egyik ember a vitézkedő János hajdunak, kinek most még hegyesebbre volt kifenne a bajusza, mint máskor, — de hátha majd miniket is megront az a boszorkányos ember, és aztán mindnyájan itt veszünk — egy szálíg?

— Itt veszünk? Ne féljen kend czimbora! — biztatta János hajdu, minden áron meg akarván mutatni, hogy ő bátorszívű ember. — Majd megmutatom én, hogy mi kell ő kigyelmének....

— Már mint a fehér embernek? — kér-

dezte egy jámborképű pór, kinek kezében akkora dorong volt, hogy alig bírta.

— Már mint igenis annak, — felelte János. — Nem félek én tőle. Csak a kezem közé kerüljön, tudom Istenem megemlegeti!

— Ugy ám, de hát az a sok mérges kigyó?!...

János hajdu egy kicsit megijedt. De a viláért sem mutatta.

— Agyonverjük a kigyókat mind, — mondá, fejszékét nagy hősiességgel emelve a levegőben, — meg a boszorkányos fehér embert is, mert a ki boszorkány, az nem ember. A boszorkányt szabad agyonverni.

— De a boszorkánnyal nem birunk ám, — veté ellen ismét az előbb szóló nagydorongos ember, — szemfényvesztő az valamennyi, s úgy elsülyeszti alattunk a hegyet, hogy no! Az ám! Egy ármádia katonaság is kevés volna ide, azt mondom.... Hanem azért ne gondolják ám kigyelmetek, hogy én félek, mert én nem ijedek meg a magam árnyékától. Majd a szeme közé nézek én annak az ördögös, nagyszakállu fehér embernek. Én megyek legelől.

— Hohó! Azt meg nem engedem, — szolt János hajdu. — Én rontok be legelőszőr barlangjába, ha millió mérges kigyó őrzi is a bejáratát ..

Alig mondá ki e szavakat a vén hajdu, midőn lábaival véletlenül szétrugta a fehér ember barlangjába vezető bejárat borókabokrait, mely mögött a barlang földalatti folyosója sötétlett...

János hajdu képe úgy elsárgult az ijedtségtől, mint egy napraforgó, s hirtelen elugrott a bejáratától....

— Hohó! itt van a barlang nyílása! — kiálták a dorongos emberek. — Ne ugorjék el onnan kigyelmed, hanem menjen elől, s vezessen bennünket, miután azt mondta, hogy kigyelmed megy elől... Vigyázzunk emberek!... Itt lakik a kisértet!

János hajdu makogva húzódott hátra. Most már nem vitézkedett. Mikor tette került a dolog — a magyar közmondás szerint — lábába szállt a bátorság.

Jól is kinevették érte, hogy úgy megijedt. János hajdu restelte a dolgot, s nagy-mérgesen rákiáltott a másik hireskedő

czimborára, ki azt mondta, hogy így, meg amugy szeme közé néz az ördögös fehér embernek, kinek barlangjába ő is elől akart benyomulni:

— No hát, ha olyan nagy kedve van kigyelmednek nevetni, hát csak tessék befelé masirozni. Majd meglátom nevet-e akkor?

A czimbora szabadkozott, hogy ő bizony nem evett bolongombát, hogy — leharaptassa az orrát. Hanem „másodiknak“ majd bemegy ő, fogadja emberségére. De senki sem találkozott a „bátor“ férfiak között, ki ráhatározta volna magát, hogy elől menjen.

— Nagyon sötét van a barlangban.....

— Ha képen ütnének, se látnók meg. Csak megéreznök.

— Ugy van biz az. De meg ki tudja ott a járást?

— Olyan kacskaringós sötétségben.

— Csak legalább egyszerre mehetnének be mindnyájan.

A mint így tanakodnak Orbán nagydorongos, fejszés „mentői“, egyszerre csak kilép ám — az emberek nagy rémületére — a fehér ember barlangjából, kézen fogva Orbánt....

Alig hogy meglátták ezt, mindenki azt kereste: merre közelebb az ut?

„Utczu neki, vesd el magad!“

Ugy elszaladt valamennyi (János hajdu legelő), mintha ostorral kergették volna őket.

Hogy annál gyorsabban tudjanak szaladni, még a fejszéiket, s dorongjaikat is eldobálták...

Orbán erre a furcsa vitézi szaladásra elkezdett torkaszakadtából nevetni, s kiabálni, hogy álljanak meg, ne fussanak, hisz' láthatják, hogy ő neki semmi baja, hogy a nagyszakállu fehér ember nem kísértet, — de biz a hős szaladó férfiak csak annyiba vették az egész kiabálást, hogy még sebesebben futottak lefelé.... A fehér ember pedig szánakozólag mondá: milyen szomorú dolog az, hogy még most is találkoznak oly sötételemjü, babonás emberek, kik hisznek a kísértetek létezésében.

Azután a hegy-lejtőig vezetve Orbánt (honnan egészen a vadászakig lehetett ellátni), visszatért a remete, a szerencsétlen fehér ember, barlangjába, hol letérdelve a feszület előtt, buzgón imádkozott.....

A ki már szaladt valamely hegyről lefelé, hol több kiálló szikladarab, tüskés bokor, és sikamlós ut akadt elébe, az képzelheti, mily nagyon kifáradhattak a vitéz emberek a szaladásban. Egyik a másik után potyogott el a meredek ut bokrai és sziklaköveiben megbotolva, s nagy bukfenczet vetve gurult lefelé. És bizony, bizony János hajdu is betörte az orrát, mely alatt az a zsákvarrótü hegyességü bajusz ékeskedett....

No de, utközben, egyéb baj nem történt.

Mikor megérkeztek a vadászakhoz a fáradságtól elfulladva, olyan szép sorjában zuhantak el a kövér fűvön, mint valami krumplis zsákok.....

Hanem egyszer felugrik ám János hajdu, egy békétlen, ijedt és haragos kiáltással:

— Tyhü!.... Hát az ebéd?...

A biz egészen korommá égett. Senki sem maradt mellette, — mindenki elment megmenteni Orbánt a fehér embertől. Láttuk, mily vitézileg mentették meg.

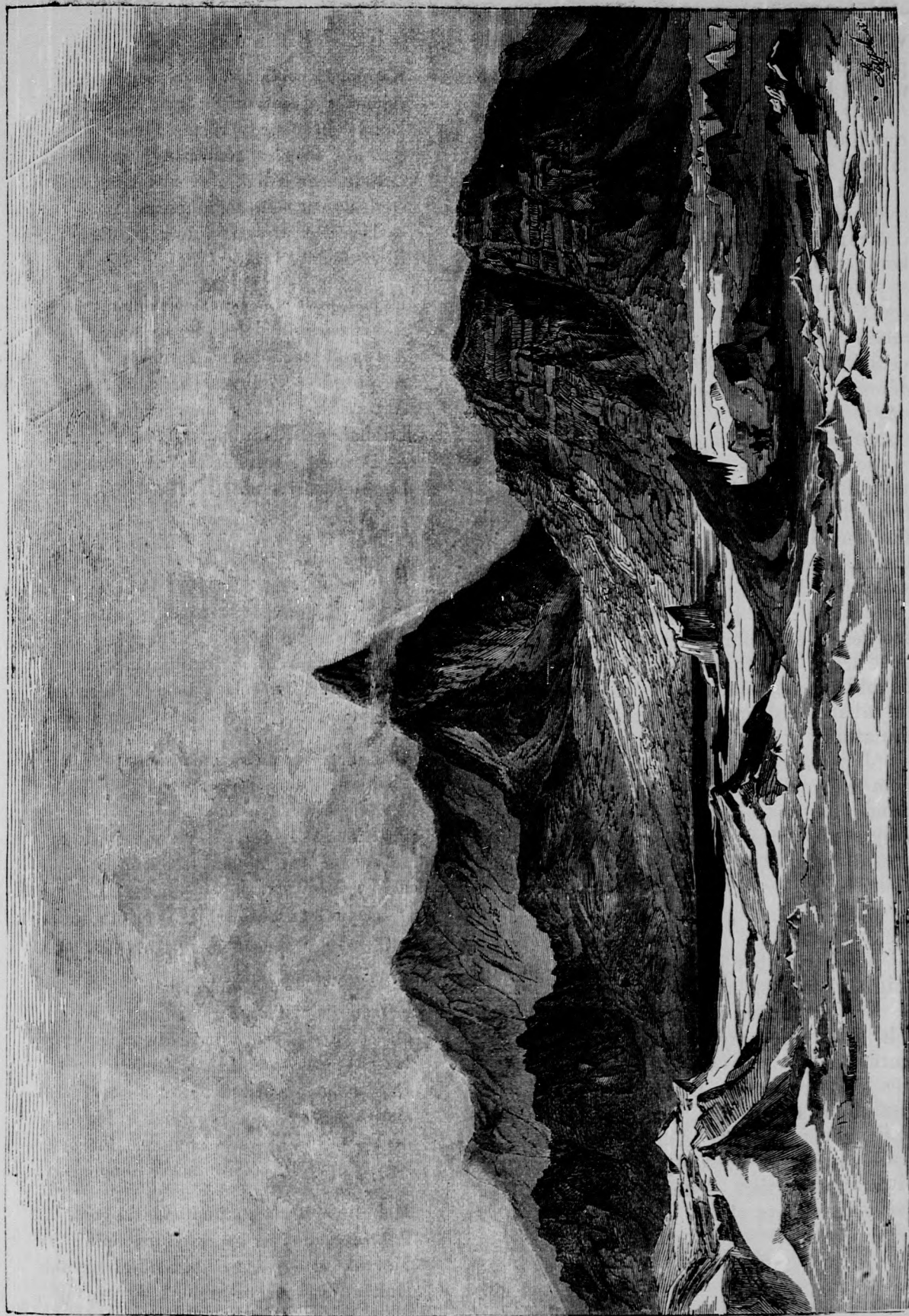
— No ennek megadtuk! — mormogott János hajdu nagymérgesen, a mint a bográcok füstölgő korommá égett tartalmát nagy fejcsóválással nézegette. — Majd lesz most „hadd el hadd!“ Pedig dél már elmúlt, az urak meg — nagyon megéhezve a hosszú vadászatban — nemsokára visszatérnek, és nem lesz mit enni, mert nincs itt semmi, a miből új ebédet főzhetnének.

— Kigyelmed az oka mindennek — mondák a többiek Jánoshoz — minek ültetett fel bennünket, s mért mondta, hogy menjünk el mindnyájan. Ugy ám. Mi nem vagyunk oka a dolog illetén állásának.

— Ugyan ugy-e?! — mérgelődött az öreg János. — Kigyelmedek szeretnék rámtukmálni a maguk hibáját. Csak azért is kigyelmedek az okai mindennek. Ugy ám, hiába mozgatja Csukás uram a bajuszát. Aztán csak nem hagyhattuk Orbán urfit a veszedelemben. Segítségére kellett menni.

— De azért kigyelmed szaladt legelő, — válaszolá Csukás uram, csak azért is mozgatva bajuszát.

— Csukás uram meg én nálam is jobban szaladt, — veté ellen János.

A SZARVSBŐI.

A felharsanó kürtszavak a vadászok visszaérkezését jelenték. Valóban néhány percz mulva látni lehetett a vadásznépet, a mint a hegyről jött lefelé.

— Jézus, segíts ki a bajból — szörnyüködtek a vitéz szakácsok. — Még majd minket esznek meg.

Nem hiába féltek. Mikor az ember nagyon megéhezik és azt hiszi, hogy jó ebéddel várják, nagyon haragos, roszkedvű szokott lenni, midőn azt mondják neki, hogy egy harapásnyi ebéd sincs, mert koromhá égett. Aporffy ur — mint gazda — különösen haragudott, s szégyelte a dolgot vendégei előtt, kik büntetésül arra ítélték Jánost, a főszakácsot, hogy tőből le kell vágni azt a hegyes bajuszát, hogy ha nem ebédelhetnek, hát legalább — ebéd helyett — nevetessenek. Persze, hogy csak tréfa volt, de az öreg János annyira szívére vette hibájának tudatát, hogy félrement és egy fanyeső ollóval levágta bajuszát. Ugy ment vissza, megfosztva legfőbb diszétől, a vadászok közé, kik nagy hahotával fogadták. E cselekedete egy kicsit elfelejtette a vadászok éhségét, Aporffy ur pedig gondoskodott arról, hogy pár óra mulva annál gazdagabban megvendégelje a társaságot kastélyában, hol másnap reggelig igen jól mulattak.

János hajdu pedig megfogadta, hogy nem hisz többé semmiféle kísértetben, és mindennap azt nézegeti, szomorú arczczal: vajjon nő-e már a bajusza, mely nélkül ijesztőbben néz ki, mint egy garabonczás diák?

* * *

A fehér ember jól sejté, hogy nem sokáig tart már szenvedése.

Két hét mulva azután, hogy Orbán nála volt, örökre lehunyta szemeit, s a hosszú kínterhes élet szenvedései után megnyugodott a szerencsétlen. Odatemették fia mellé a sziklafal sirboltjába, s nagybecsü irományai, gépei Aporffy Ádám ur kastélyába szállították, ki azokat — a fehér ember kívánsága szerint — derék, tudós férfiaknak ajándékozta el.

B u s o n g á s.

Kezemben a lant, s szívemben a dal,
Ajkam s a lant még néma, hallgatag,
Érzelmimnek egy rohamja még —
S a húr zeng, ajkamon lágy dal fakad.
...Foly már a dal... a méla hangokon
Oly édesen esik merengésem...
— De mily varázslat? lelke elborul...
Egy szent erő másról készit zengenem.

Hajnal pirul túl bérczi ormokon,
A kis pacsirta dallva légbé száll,
Az epedő szellőcske ott sohajt
A esörge ér virányos partinál . . .
A természet bűbája megható!
Dalolni erről lantomat veszem:
— De mily varázslat? lelke elborul...
Egy szent erő másról készit zengenem.

Csillagsugáros éj fedezte be
A róna-tájt; a róna sík terén
Furulyaszó sír-rí, testvére tán,
A kit sirat szegény juhászlegény...
A fájó dallam bűja bennem is
Viszhangra kél... fölzendül énekem.
— De mily varázslat? lelke elborul...
Egy szent erő másról készit zengenem..

Ott ül az ormon a vén esonka vár,
Szomoruan néz a jelenre le.
A régi kor fényes időiben
Hajh! másképp folyt e várnak élete...
A komor rom hajdan szép napjait
Egy dalban újra kell teremtenem.
— De mily varázslat? lelke elborul...
Egy szent erő másról készit zengenem.

A temetők kopár sirhantjain
Lelkem búban epedve andalog,
Hol a dicsők porrá enyésznek el
És jeltelen horpadnak a sirok;
Dalt zengek a dicső porok felett,
Emlékek hogy csak egy dal is legyen!
— De mily varázslat? lelke elborul...
Egy szent erő másról készit zengenem.

Mellettem ül szép tünde kis hugom,
Beszéde, mint az est szellője, halk;
Tanunk az ég, hogy szomorúk vagyunk —
Holt anyáknak szentelünk egy sohajt...

Mióta égbe ment, borús szívem.
Szól róla lantom bús-édesdeden.
— De mily varázslat? lelkem elborul!...
Egy szent erő másról kész zengenem.

S félben van annyi dal, mint annyi rom,
Pusztulva, veszve, oh! de egy panaszt
Sem ejtenék a félben elvesző,
Elpusztuló szép dalromok miatt;
Vesznének! csak ne vérzené szívem
Az a kínzó tudat, bús gyötrelmem,
Hogy arról sem dalolhatok, miről
Egy szent erő folyvást kész zengenem.

Elavathy Ödön.

A z á r v a.

Sirdogálva jár-kei egy kis árva,
Minden házból ki van szegény zárva;
Nincsen neki senki pártfogója,
A ki védje, oltalmazza, óvja.

Diderg, fázik a hideg utszélien,
Imádkozik az Istenhez szépen;
S elvégezve, nagybúsan sohajtja,
Hogy nincs neki sem apja, sem anyja.

Megroggyanva fáradt térdecskéje,
Piánőre hajlik fejecskeje . . .
— Oh, könyörgök, mindenható Isten,
Irgalmadból szánj meg s végy el innen!

E fohász volt az utolsó szava;
Csak még egyet mosolygott ajaka,
S pillájára mély, nehéz álom ült: —
Lelke égbe, az Istenhez repült.

Meghallgatta kérését az Isten,
Most jó helyen van, a fényes mennyben,
Ott szüleit mindig megláthatja,
Hogy most árva, senki sem mondhatja.

Horváth Ádám.

Az időemberke.

— Rege. —

Deczemberben volt, s odakün erősen viharzott. Az eső csapdosta az ablaktáblákat, melyek egyes szélro hamoktól reszkettek. Közbe-közbe nagy hópelyhek hullottak, hogy egy pillanatra fehérre fessék a háztetőket, míg az utcán csak a vizet

szaporították, melyből egész tócsák kezdtek képződni.

A kis Ferike az ablak-aljon térdelt, nézte az időt, s mellé türelmetlenül dobolt az ablaküvegen.

— Mennyire ki nem állhatom ezt a csunya időt! — kiáltott föl végre, s öklével az ablak deszkájára ütött, úgy hogy anyja és a néni az asztalnál ijedten tekintének fel.

— Ejj, ej, Fercsi, — mondá anyja, — minő illetlenül viseled magadat. Hiszen esőnek is kell lenni, s az idő miatt soha sem szabad panaszkodnunk.

— Miért nem? — kérdezé Feri, hevesen megfordulva; — talán te mindig meg vagy vele elégedve? Hát te nem panaszkodol-e gyakran miatta?

— Én csak idegeim miatt panaszodom, — felelé anyja, — melyekre a nedves idő annyira hat. Hanem minden időjárás az Istentől jó, s a gyermeknek mindennel meg kell elégednie.

— Védelmeznem kell őt, — szólt közbe Róza néni, a ki éppen bevégzé a himzés-minta szemeinek kiszámítását. — Csak ismerd el, édes Henriette, hogy mi mindnyájan alá vagyunk vetve az idő erkölcsi befolyásának. Melyikünk nem vidámabb, nem reményteltebb, ha a nap nyájasan süt, mint ha sűrű köd uralkodik vagy sötét felhők állnak az égen? — Ah, ez csak gyengeségünket bizonyítja, hanem nagyon is igaz: mi valamennyien jobban meg tudjuk találni a jó Istent a kék, mint a szürke égben.

Ferike persze nem igen értette, mit gondolt ez alatt a néni; hanem sejté, hogy őt védelmezte, és fejével bólintott.

— Végre mégis csak meg fog szünni, — mondá, és az időmutatóra nézett. Ez egy kis házikó volt, a minőt bizonyára már ti is láttatok, a melyből csunya időben egy piczi emberke, szép időben pedig egy piczi aszszony szokott kilépni. Most még nem lehetett kitalálni, melyikök fogja a házikót elhagyni, mert a házaspár mindegyike éppen az ajtóban állt.

A mama és a néni eközben eltávoztak, hogy házi dolgaik után nézzenek. A kis Feri pedig egyre szidta az időt, s a mellett sokszor tekintgetett az időmutatóra, lesván,

Lamet francia tábornok Oroszországban lévén, elhatározta a kartárs urat meglátogatni. Szuvarow rendes szokása szerint elébb kérdezni kezdé:

- Minő nemzetiségű ön?
- Én? Francia
- Mi a foglalatossága?
- Katona
- Minő ranggal?
- Tábornoki ranggal.
- S neve önnek?
- A. Lamet.
- Jól van!

E kérdések felbőszíték Lamet tábornokot, s meg akarván boszulni, hasonló kérdéseket tett:

- S ön minő nemzetiségű?
- Orosz vagyok.
- Mivel foglalkozik?
- Szintén katona vagyok.
- Minő ranggal?
- Generális
- S neve önnek?
- Szuvarow.
- Jól van!

Erre mindketten elnevelték magukat, s ez időtől fogva legjobb baráti viszonyban éltek.

Egyveleg.

— Égő hajó. A kingstowni irlandi kikötő nemrég borzasztó jelenet színhelye volt. A mindenféle árucikkkel megrakott és Calcuttából jövő gőzhajó, „Nangypore“, teljes sebességgel futott be a hajókkal teli kikötőbe, — és pedig e hajó lángokban állt. Először is nekiment egy szintén megrakott hajónak, mely pár pillanat alatt elmerült, miután legénysége az égő hajóra ugrált, hogy a vízbefulástól meneküljön. Az égő gőzös ezután egy másik hajóba ütődött, melyet egészen összezuzott, s végre még egy harmadik hajót semmisített meg, melynek kapitánya oda-vezett. E három összeütközés meggátolá a „Nangypore“ előnyomulását, s minthogy ennek megmentése teljes lehetetlenség vala: a tüzoltó-parancsnok rendelete folytán néhány ágyugolyóval fenékre lőtték. A lángok már négy nap óta pusztítottak e gőzösen, s legénysége annyira ki- vala merülve a nagy erőfeszítés miatt, hogy már a vitorlákat sem bírták többé bevonni.

— Gyermek-kiállítás. San-Franciscoban egy vállalkozó szellemű idegen közelébb gyermek-kiállítás rendezett. Díjak voltak kitűzve a legnagyobb, a legszebb, a legkisebb és legesunyább „babára“. Az idegennek szép bevétele volt, mert sokan látogatták a különös kiállítást. Végre odaitélték a díjakat, s a díjkiosztásnak másnap kellett volna megtörténni. Hanem másnap az idegent nem találták, — a pénzzel együtt eltűnt.

Talányok.

- 1) **Méhes Mariskától.**
2. 1. 11. 12. Igy hívják azt, a ki eszes.
2. 8. 9. 10. Háztartásnál ez szükséges.
8. 9. 10. 11. 12. Jó férfinév ez hazánkban.
1. 2. 4. Hasznos állat gazdaságban.
7. 5. 6. 9. Üveg s pohár gyártóhelye.
6. 5. 12. 1. 11. Erdők bővelkednek vele.
7. 9. 10. 2. Nagy vizeken sokat láthatsz.
8. 9. 10. 6. 7. 9. Két országot ez elválaszt.
1—12. Az egésznek jó értelme
Világhírű ember neve.

- 2) **Kőrösy Lászlótól.**
- Ha előlről olvasod el:
Ettől vidul a kebel,
Mosolyogván, majd kaczagván,
Oszlik bűd, mint ködlepel.
- Ha hátulról visszafelé
Szemed e szót áttekinté,
Annyit tudsz, hogy valamerre
Képzetedet elvezetné

- 3)
- Minden ember birtoka ez,
Sok nagy büszkén mutat rája;
De mit ér ez, bármi nagy is,
Ha szive a jót kizárja.
- Hátulról csak istenáldás,
Boldog, a ki ilyet érhet;
Munkálkodjál, hogy majd te is
Nyerhess ilyen csöndes éltet.

Bartsik Józseftől.

- 4) $\begin{matrix} u \\ t \end{matrix} \quad \mathbb{U} \quad m$ | 5) $\begin{matrix} t \text{ár} \\ k \end{matrix}$

- 6) **Szabó Mariskától.**
6. 9. 3. 7. 10. 11. Ritka helység, hol ne volna.
6. 9. 3. Van ilyenkor nagy lakoma.
8. 2. 5. 6. Utálatos tulajdon ez.
5. 9. 8. 5. Ez ellen te meg nem küzdesz.
5. 2. 8. Sokaknak kedves itala
6. 2. 8. 4. 6. 6. Ily szerszámmal nem mégy sokra.
1. 4. 3. 2. 5. Egyik legszebb a színek közt.
1—11. Itt Bem fényesen ütközött.

Megfejtési határidő: április hó 20-dika.

TARTALOM.

A fehér ember. (Elbeszélés. — Folytatás.) — A hal-
dokló leány. — A fiatal hattú. (Rege.) — El innét . . . —
Babyloniai arabok és zsidók. (Két képpel.) — A régi gö-
rögökről. — A viziló. — Kis köszöntő. — Márczius 15-én.
— A háladatlan. (Mese.) — Levelezés. — Adomák. —
Egyveleg. — Talányok.

Felelős szerkesztő: K. Beniczky Irma.